

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta Urbani papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

Decreta Urbani pape.

Incipiunt decreta Urbani pape: de communi vi- ta & oblatione fidelium.

C
Anno 222
rpe Aure
lij Antos
nij Impe
ratoris

Rbanus episcopus omnibus christianis in sanctificatione spūs in obe-
dientiam & asperione sanguinis domini nostri Iesu Christi salutem,
Decet omnes christianos charissimi, vt eū imitent cuius nomen forti-
ti sunt. Quid prodest frater mei (apostolus iacobus ait) si fidem q̄s di-
cat se habere, opera aut nō habeat? Nolite plures magistri fieri fratres
mei scientes q̄niam maius iudicium sumitis, in multis em̄ offendimus
om̄es. Qui sapiens & disciplinatus inter vos, ostēdat ex bona cōuersa-
tione operā suā in māuetudine sapientiæ. Scimus vos non ignorare,
q̄a hactenus vita cōis inter bonos christianos vigit, & adhuc gratia
dei viget, & maxime inter eos q̄ in forte dñi sunt electi, id est clericos
sicut in actibus legit apostoloz. Multitudinis aut̄ credentiū erat cor vnū & aīa vna, nec q̄squam
eorū q̄ possidebat aliqd̄ suū esse dicebat, sed erāt illis oīa cōia. Et virtute magna reddebāt aposto-
li testimoniū resurrectiōis Iesu Christi. Et gratia magna erat in oībus illis. Neq̄ em̄ q̄s q̄ egens
erat inter illos, q̄t quot em̄ possessores agroꝝ aut domoꝝ erāt vendētes afferebāt p̄cia eorū quæ
vendebāt & ponebāt an̄ pedes apostoloz. Diuidebant aut̄ singulis p̄ vt cuiq̄ opus erat. Ioseph
aut̄ q̄ cognouit̄ est Barnabas ab apostolis q̄d est interpretatū filius cōsolationis & cypri-
us ḡne cū haberet agrū vendidit illū & attulit p̄ciū ante pedes apostoloz, & reliqua. ¶ Videntes
ergo sacerdotes summi & alij atq̄ leuite, & reliq̄ fideles plus vtilitatis posse afferre, si hæredita-
tes & agros q̄s ante vendebāt, ecclesiis q̄bus p̄sdebant episcopi traderēt, eo q̄d ex sumptibus eo-
rum tam p̄ntibus q̄ futuris tēporibus plurima & elegantiora possent ministrare fidelibus cōmu-
nem vitā ducētibus quā ex precio eorū ceperūt predia & agros q̄s vēdere solebāt matricibus ec-
clesiis tradere, & ex sumptibus eorū viuere. Ipse vero res inditione singularū parochiarū, ep̄oꝝ
qui locū tenēt apostoloz erāt, & sunt vsq̄ adhuc, & futuris semper debent esse tēporibus. Et q̄-
bus ep̄i & fideles disp̄satores eorū om̄ibus cōmunē vitā diligere volētibus ministrare cūcta ne-
cessaria debēt, pro vt melius potuerint, vt nemo in eis egens inueniat. Ipse em̄ res fidelīū obla-
tiones appellatur, q̄a dño offerunt. Non ergo debent in alijs vsibus quā ecclesiasticis & p̄dicto-
rum christianoz fratrū vel indigentīū cōuerti, q̄a vota sunt fidelīū, & p̄cia peccatoꝝ, ac patri-
monia pauperū, atq̄ ad p̄dictū opus explendū dño traditā. Si q̄s aut̄ (q̄d absit) secus egerit, vi-
deat ne damnationē Ananiæ & Saphyræ percipiat, & reus sacrilegij efficiatur sicut illi eff̄cti
sunt q̄ p̄cia p̄dicta reꝝ fraudauerūt, de q̄bus legitur in p̄dictis apostoloz actibus. Vir aut̄
quidam nomine Ananias cū Saphyra vxore sua vendidit agrum, & fraudauit de p̄cio agri con-
scia vxore sua, & afferens partē quandam ad pedes apostoloz posuit. Dixit autem Petrus Ana-
niæ. Cur tentauit Sathanas cor tuū mentiri tēsp̄i sancto, & fraudare de p̄cio agri? Nōne ma-
nens tibi manebat & venundatum erat in tua potestate? Quare posuisti in corde tuo hanc rem?
Non es hominibus mentitus sed domino. Audiens autem Ananias hæc verba cecidit & expira-
uit. Et factus est timor magnus in omnes qui audierant. Surgentes autem iuuenes amouerunt
eum, & efferētes sepelierūt. Factū est aut̄, quasi horarū triū spatium, & vxor ipsius neficiis quod
factū fuerat introiuit. Respondēs aut̄ Petrus ei dixit, Dic mihi si tanti agrū vendidistis, at illa di-
xit, etiam tanti. Petrus aut̄ ad eam. Quid utiq̄ cōuenit vobis tentare spiritum dñi? Ecce pedes
eorū qui sepelierūt virū tuū ad ostium, & efferent te. Cōfestim cecidit ad pedes eius, & expirauit.
Intrantes aut̄ iuuenes inuenerūt illam mortuā, & extulerūt & sepelierūt ad virū suū. Et factus ē
timor magnus in vniuersam ecclesiā, & in omnes q̄ audierāt hæc. Hæc fratres valde cauēda sunt
& timenda, q̄a res ecclesiæ nō quasi propriæ, sed vt cōmunes & dño oblatæ cū summo timore
nō in alios quā in p̄ratos vsus sunt fideliter dispensandæ, ne sacrilegij reatū incurrant qui eas
inde abstrahūt vbi tradite sunt, ne p̄cēnā & mortē Ananiæ & Saphyræ incurrāt, & (q̄d peius ē)
anathema maranatha fiāt. Et si nō corpore vt Ananias & Saphyra mortui ceciderūt, anima ta-
men q̄ potior est corpore, mortua & alienata à cōsortio fidelīū cadat, & in profundū baratri la-
batur. Vnde attendendū est oībus & fideliter custodiendū, & illius vsurpationis cōtumelia de-
pellēda, ne p̄dicia vsibus decretoꝝ celestīū dedicata à quibusdā irruentibus venter. Quod si
q̄s fecerit post debitā vltionis acrimoniā quæ erga sacrilegos iure promenda est, perpetua dā-
netur infamia, & carceri tradat̄ aut exilio p̄petuæ deportatiōis vrāt, q̄niā iuxta apostolū tradere
oportet hm̄i hominē Sathanæ, vt spūs saluus sit in die dñi. Memoratis ergo augmentatiōibus
ac cultibus in tantū ecclesiæ q̄bus ep̄i p̄sident dño adminiculante creuerūt, & tantis maxima
pars earū abūdant rebus, vt nullus sit in eis comunē eligens vitā indigens, sed om̄ia necessaria
ab ep̄o suisq̄ ministris p̄cipit. Ideo si aliq̄s extiterit modernis aut futuris tēporibus q̄ hoc auel-
lere nita

lere nital, iam dicta dānacione seriat. ¶ Quod autē sedes in epōꝝ ecclesiis excelsæ cōstitutæ & præparatæ inueniunt vt thronus speculationē & potestatem iudicādi & soluedi atq; ligandi à dño sibi datā materiā docēt, vnde ipse saluator in euāgelio ait. Quæcūq; legaueritis sup terrā erūt ligatæ & in cælo. Et q̄cūq; solueritis sup terram erūt solutæ & in cælo. Et alibi, Accipite sp̄m sanctū, q̄ꝝ remiseritis pctā remittunt eis, & q̄ꝝ retinueritis retēta sunt. Ideo ista prætilimus charissimī, vt intelligatis potestatem epōꝝ vestroꝝ, in eisq; dñm veneremini, & eos vt aias vestras diligatis, & qbus illi nō cōmunicāt nō communicetis, & qd eiecerit nō recipiatis. Valde em̄ timenda est snia ep̄i, licet iniuste liget aliquē, qd tñ summopere p̄uidere debet. Vos autē hortātes monemus oēs q christianitatē suscepistis, & à Ch̄o vocabulū christiani sumpsistis, ne in aliquo christianitatē vestrā irritā faciatis, sed sp̄sionē quā dño in baptismo fecistis firmiter teneatis, ne reprobi, sed cōdigni corā eo inueniamini. Et q̄cūq; vestrā cōem vitā susceptā habet, & vout se nihil propriū habere, videat ne pollicitationē suā irritā faciat, sed hoc qd dño est pollicitus fideliter custodiat ne dānacionē, sed p̄miū sibi acquirat, qm̄ satius est nō vouere q̄ votū, prout melius p̄t, nō pficere. Grauius em̄ puniunt q votū fecerūt, & votū nō p̄fecerūt, aut fidē p̄ceperūt, & in malis vitā finierūt, q̄ illi q vitā sine voto finierunt, aut sine fide mortui sunt, & tñ bona egerūt opa. Ad hoc em̄ sensum rōnabilē naturæ munere & secūdæ nauitatis reparacionē suscepimus, vt secūdū aplm̄ magis q̄ sursum sunt sapiamus, nō q̄ sup terrā qa sapiētia huius mundi stultitia est apud deū. Quid autē suadet charissimī sapiētia huius seculi, nisi nocitura q̄rere, & amare peritura, negligere salutaria, pro nihilo reputare p̄petua. Cupiditatē cōmēdat, de q̄ dicit: Radix oīm malōꝝ est cupiditas. Quē in primis hoc malū habet, qd dū ingerit trāsitoria abscondit æterna. Et dū à foris posita cōspicit intra se latētia nō introspicit, & dū aliena q̄rit, seclatori suo semetipm̄ alienū facit. Ecce qd suadet seculi sapiētia, viuere in delicijs, vnde dicit, Anima q̄ in delicijs est viuēs, mortua est. Suadet ergo mollissimis suauitatis, peccatis & vitijs & flāmis nutrire carnē, cibi & vini intēperantia animam p̄mere, ac vitā sp̄s intercludere, & cōtra se hosti suo de se gladiū ministrare. Ecce qd suadet seculi sapiētia, vt q̄ boni facti sunt, mali esse malint, & per errorem mentis fieri etiam studeant peccatores, & nō cogitent illā terribilem dei vocē, cum exurentur peccatores sicut fœnum.

¶ Omnes em̄ fideles p manus impositionē epōꝝ sp̄m sanctū post baptismū accipere debent, vt pleni christiani inueniant, qa cū sp̄s sc̄tus infundit cor fidele ad prudētia & cōstātia dilatā. De sp̄u sc̄to accepim⁹, vt efficiamur sp̄uales, qa aialis hō nō pcipit ea q̄ sunt sp̄s dei. De sp̄u sc̄to accepimus, vt sapiam⁹ iter bonū malūq; discernere, iusta diligere, iniusta respuere, vt malicię ac supbię repugnemus, vt luxurię ac diuersis illecebris & fœdis indignisq; cupiditatibus resistamus. De sp̄u sc̄to accepimus, vt amore vitæ & glorię ardore succenti, erigere à terrenis mentē ad superna & diuina valeamus. Data Nonas Septembris, id est quinta die eiusdē mensis, Antonio & Alexandro. IIII. CC. concess.

Incipiunt decreta Pontiani pape.

Anno dñi,
210. tēpore
Alexandri
impera.

Pontianus ep̄s Felici Succriboni salutem. Oppido cor nostrę charitati vestrę cōgaudet, q̄ studiū sanctę religōis summopere adimplere studetis, & frēs merentes, ac destitutos in fide & religione cōfortatis. Vnde redēptoris n̄ri misericordiā exoramus, vt sua nobis in oibus gratia suffraget, & effectu implere tribuat, qd velle cōcessit. In hoc itaq; bono tanto cōmoda retributiōis accrescūt, quanto & studium laboris augetur. Et qa in his oibus diuinę gratiæ adiutorio opus est, omnipotētis dei assiduis p̄cibus clemētia exoramus, quatinus hæc vobis semper operanda bona & velle tribuat & posse cōcedat, atq; in ea vos via cū fructu boni operis quā se pastor pastōꝝ esse testatus est dirigat, vt sine quo nihil agi potest p̄ ipsum implere bona quæ cepistis valeatis. ¶ De sacerdotibus autē dñi q̄s vos audiuius cōtra prauoꝝ hominū insidias adiuuare, eorūq; causas portare, scitote vos in eo valde deo placere, q̄ sibi eos ad seruiēdū asciuit, & familiares in tantū sibi esse voluit, vt etiā alioꝝ hostias per eos acceptaret, atq; eoz; peccata donaret, sibiq; recōciliaret, ipsi quoq; proprio ore corpus dñi conficiunt & populis tradunt. De illis em̄ dictū est, q̄ vos cōtristabit, me cōtristabit, & q̄ vobis facit iniuriam, recipiet id quod inique gessit. Et alibi, Qui vos audit me audit, & q̄ vos spernit me spernit. Qui autē me spernit, spernit eū qui me misit. Hi enim non sunt infestandi, sed honorandi. In eis quoq; dñs honorat, cuius legatione funguntur. Hi ergo si forte ceciderint à fidelibus sunt subleuādi & portandi. Accusandi autē non sunt ab infamibus aut sceleratis vel inimicis aut alterius sectę hominibus vel religionis, si peccauerint à reliquis arguant sacerdotibus, sed & à summis pontificibus cōstringant, & nō à secularibus aut malę vitæ hoibus arguant vel arceantur. Quod ergo de fratris vestri transitu vos cōtristari audiuius, non modico cōpulsī sumus m̄cerore.

F 2 Vnde